Нічні страхіття

Прокидаючись, вона почула свій крик і зрозуміла, що кричала, напевно, уже довгі секунди. У кімнаті було прохолодно, але все її тіло вкривав піт; його краплі стікали по обличчю та плечах на нічну сорочку. Спина й простирадло під нею були вологі від поту.

Вона одразу затремтіла.

— З тобою все гаразд? — запитав чоловік.

Кілька секунд вона мовчала, не маючи сил відповісти. Охопивши руками коліна й підтягнувши їх до живота, намагалася угамувати тремтіння. Чоловік темною масою лежав поруч, довгий темний циліндр на тлі білого простирадла, що слабо виблискувало у світлі місяця. Поглянувши на нього, вона знову затремтіла.

— Може, увімкнути світло? — запитав він.

— Ні! — різко мовила вона. — Не ворушися... будь ласка! Після її слів чулося лише рівномірне цокання годинника, але й воно чомусь видавалося лиховісним.

— Знову?

— Так, — сказала вона. — Те саме. Заради Бога, не торкайся мене!

Він присунувся до неї у темряві, звиваючись під простирадлом; вона знову злякано затремтіла.

— Сон, — обережно почав він, — сон був про... я вгадав?.. — Він делікатно не доказав до кінця і трохи посунувся у ліжку, обережно, щоб її не налякати.

Але вона вже опанувала себе. Руки її розслабилися, розкриті долоні щільно лягли на простирадло.

— Так, — сказав вона. — Снову змії. Вони повзали по мені. Великі й малі, сотні змій. Вони заполонили всю кімнату, а нові все повзли й повзли крізь двері й вікна. їх була повна шафа, так багато, що вони виповзали з-під дверцят на підлогу...

— Заспокойся, — сказав він. — Ти впевнена, що хочеш про це говорити?

Вона не відповіла.

— Може, тепер увімкнемо світло? — лагідно запитав він.

— Не зараз, — сказала вона, вагаючись. — Я ще не

відійшла.

— Так, так, — мовив він тоном повного розуміння. — А решта сну...

— Так.

— Послухай, може, не варто зараз про це говорити?

— Ні, давай поговоримо. — Вона спробувала засміятися, але замість сміху вийшов сухий кашель. — А то ти подумаєш, що я починаю до цього звикати. Скільки ж ночей це вже триває?

Сон завжди починався з маленької змійки, що повільно повзе по її руці й поглядає на неї злобливими червоними очицями. Вона скидала її і сідала на ліжку. Тут по ковдрі починала повзти інша, дедалі швидше й швидше. Вона скидала й цю, швидко вставала з постелі на підлогу. Нова змія виявлялася у неї під ногами, ще одна заплутувалася у волоссі над очима, а потім крізь відчинені двері повзли все нові й нові, змушуючи її повернутися на постіль і з криком тягнутися до чоловіка.

Але уві сні чоловіка поруч не було. Замість нього на постелі довгим темним циліндром на тлі білого простирадла, що слабо виблискує у світлі місяця, лежав величезний змій. І вона усвідомлювала це, лише обійнявши його руками.

— Увімкни світло, — звеліла вона.

Коли кімнату залило світло, м'язи її затремтіли. Стегна напружилися, готові викинути її з постелі, якщо...

Але, зрештою, це був таки її чоловік.

— Боже милосердний, — видихнула вона й цілком розслабилася, простягнувшись на ліжку.

— Ти здивована? запитав чоловік, криво посміхнувшись.

— Кожного разу, — сказала вона, — кожного разу я впевнена, що тебе тут не буде. А замість тебе лежить змій. — Вона торкнулася його руки, щоб переконатися.

— Бачиш, як усе це нерозумно? — м'яко й заспокійливо мовив він. — Якби тільки ти змогла забути... Тобі треба лише довіритись мені, і ці жахи минуться.

— Знаю, — відповіла вона, фіксуючи у свідомості деталі умеблювання кімнати. Невеликий телефонний столик з безладною купою записок і покреслених папірців виглядав надзвичайно реальним. Старими друзями з минулого були подряпане бюро з червоного дерева, портативний радіоприймач і газета на підлозі. А якою матеріальною видавалася її смарагдово-зелена сукня, недбало перекинута через спинку стільця!

— Лікар казав тобі те саме. Коли ми сварилися, ти асоціювала мене з усіма негараздами, з усім, що завдає тобі болю. А тепер, коли все налагодилося, ти й надалі не позбулася цієї звички.

— Несвідомо, — сказав вона. — Присягаюся, несвідомо.

— Ні, усе, як і раніше, — наполягав він. — Пам'ятаєш, як я хотів розлучення? Як казав, що ніколи тебе не кохав? Пам'ятаєш, як ти мене ненавиділа, але водночас не давала піти? — Він перевів подих. — Ти ненавиділа Гелен і мене. Це залишило відбиток. У глибині нашого примирення так і лишилася ненависть.

— Не думаю, щоб я коли-небудь ненавиділа тебе, — сказав вона. — Тільки Гелен... цю худу малу мавпу!

— Не можна погано казати про тих, кого вже не обходить мирська суєта, — пробурмотів він.

— Так, — замислено сказала вона. — Напевно, це я довела її до того зриву. Але не можу сказати, що мені шкода. Гадаєш, це її дух мене мучить?

— Не треба ні в чому себе звинувачувати, — сказав він. — Гелен була напружена, нервова жінка. Митець. Невротичний тип.

— Але зараз, коли Гелен більше нема, у мене все минулося, я все переборола. — Вона посміхнулася йому, і зморшки тривоги на її чолі

розгладилися. — Я божеволію від тебе, — прошепотіла вона, перебираючи пальцями його світло-русяве волосся. — І ніколи тебе не відпущу.

-Тільки спробуй, — посміхнувся він у відповідь. —Я все одно нікуди не піду.

— Просто допоможи мені.

— Усім, чим можу. — Він схилився над нею і легенько поцілував у щоку. — Але, кохана, якщо ти не позбудешся цих кошмарів, у яких я головний лиходій, мені доведеться...

— Мовчи, — швидко промовила вона. — Я й думати про це не хочу. Адже наші скрутні часи позаду.

Він кивнув.

— А втім, ти маєш рацію, — сказала вона. — Напевно, варто змінити психіатра. Довго я так не витримаю. Усі ці сни, щоночі.

— І вони стають дедалі гіршими, — нагадав він, насупившись. — Спершу вони траплялися лише час від часу, тепер уже щоночі. А незабаром, якщо ти нічого не зробиш, буде вже...

— Гаразд, — сказала вона. — Не треба про це. —Доводиться. Це мене турбує. Ти так зациклилась

на своїх зміях, що однієї ночі встромиш у мене ніж уві сні.

— Ніколи, — промовила вона. — Але годі про це. Я хочу все забути. Не думаю, що це трапиться знову. А ти?

— Сподіваюсь, що ні.

Вона потягнулася через нього, вимкнула світло, поцілувала його й заплющила очі.

За кілька хвилин вона повернулася на бік. За півгодини знову перекотилася на спину, пробурмотіла щось нерозбірливе й заспокоїлася. Ще через двадцять хвилин вона знизала плечем, але загалом лежала нерухомо.

Її чоловік лежав поруч темною масою, припіднявшись на лікті. Він лежав у темряві, думав, дослухаючись до її подиху й цокання годинника. Потім ліг на спину й випростався.

Він повільно розв'язав зав'язки своєї піжами, потягнув за одну з них, поки та не витяглася на сантиметрів тридцять. Потім відкинув ковдру й дуже обережно присунувся до неї із зав'язкою у руці, прислухаючись до її дихання. Він поклав зав'язку їй на руку. Дуже повільно, сантиметр за сантиметром, провів шнурком уздовж її руки.

Невдовзі вона застогнала.